

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: M.R., nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Romanem Kouckým, advokátem, se sídlem Sladkovského 410, 530 02 Pardubice, proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 2.7.2015, č.j. KrÚ 43907/2015/ODSH/12,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 17.2.2015, č.j. OSA/P-1833/14-D/24, jímž byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a z naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Tohoto přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 13.10.2014 v čase 17:10 hodin jako řidič motorového vozidla tov. zn. Volkswagen Passat reg. značky (dále jen „rz“) „X“ jel na pozemní komunikaci v ul. Nádražní v Pardubicích na silnici I/36, ve směru na Chrudim, rychlostí 127 km/hod. po odečtení tolerance, čímž překročil nejvyšší

povolenou rychlost v daném místě stanovenou dopravní značkou B20a na 80 km/hod. o 47 km/hod. (měřicí stanoviště se nacházelo u nadjezdu do obce Rosice v km 24), tedy v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla, v návaznosti na porušení povinnosti řídit se dopravními značkami ve smyslu ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou dopravní značkou B20a (nejvyšší dovolená rychlost) v obci o 40 km/hod. a více, čímž se dopustil výše uvedeného přestupku. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 7.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců a povinnost nahradit náklady řízení.

V žalobě namítl, že správní řízení nebylo zahájeno řádně, neboť oznámení o zahájení správního řízení a předvolání k ústnímu jednání mu nebyly řádně doručeny, o probíhajícím správním řízení se dozvěděl až v okamžiku, kdy mu bylo doručeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobce namítl, že doručovaná písemnost, zejména předvolání k ústnímu jednání, měla být doručována do vlastních rukou žalobci způsobem popsáným v § 20 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „*správní řád*“). V dané věci však tato písemnost takto doručována nebyla, neboť tato byla předána paní L.S., která byla oprávněna k přebírání písemností zmocněna toliko průkazem příjemce, který jí byl vystaven provozovatel poštovních služeb. Tato tedy nebyla zmocněna k převzetí zásilky písemnou plnou mocí s úředně ověřeným podpisem ve smyslu ust. § 20 odst. 2 správního řádu, ani jí nebyla plná moc udělena před doručujícím orgánem, který písemnost vyhotovil, tj. Magistrátem města Pardubic. Paní S. by musela disponovat plnou mocí s úředně ověřeným podpisem, případně by jí musela být udělena plná moc do protokolu u Magistrátu města Pardubic. Ústní jednání tedy nemělo být vůbec konáno, žalobci byla odeprána práva obviněného z přestupku, tj. vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu a k důkazům, uplatňovat skutečnosti a navrhnout důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy. V žalobě pak žalobce rozsáhle rozvinul argumentaci týkající se polemiky s obsahem žalovaného rozhodnutí, ve kterém žalovaný potvrdil zákonnost tohoto doručení. Uvedl zejména, že udělení „*onoho doručovacího průkazu může zplnomocnit L.S. k přebírání záilek, jejichž doručování není upraveno veřejnoprávní normou, v tomto směru také mohou platit příslušná ustanovení poštovních podmínek*“. K tomu uvedl další argumentaci s odkazem na obsah poštovních podmínek a úpravu doručování zmocněncům adresáta dle čl. 23 odst. 4 poštovních podmínek a čl. 18 těchto podmínek. Dále uvedl citaci právních předpisů a opětovně jinými slovy v části IV. zopakoval svou argumentaci týkající se výše zmíněné námitky. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na své argumentaci uvedené v žalovaném rozhodnutí, když podle jeho názoru proběhlo doručení zmocněnci žalobce jako zmocněnci adresáta dle poštovních podmínek v souladu s právními předpisy. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud přezkoumal v řízení vedeném podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „*s.ř.s.*“) žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Ze správního spisu vyplývá a není to ostatně mezi účastníky sporné, že **předvolání k ústnímu jednání a oznámení o zahájení správního řízení bylo doručováno správním orgánem I. stupně formou doporučeného dopisu s modrým pruhem, tedy do vlastních rukou žalobce jako adresáta.** Z této doručanky vyplývá, že adresát byl vyzván k vyzvednutí

zásilky, když nebyl zastižen a bylo zanecháno poučení, že zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 23.1.2015. **Tato zásilka byla převzata dne 29.1.2015 paní L.S., když z této doručenký a ostatně i z nesporných tvrzení účastníků vyplývá, že se jednalo o zmocněnce žalobce jako adresáta, když tato byla zmocněna k přebírání zásilek za žalobce jako adresáta na základě písemného prohlášení převzetí poštovní zásilky, kterou žalobce zmocnil L.S. k přijímání poštovních zásilek a poukázaných částek.** Navíc z žalovaného rozhodnutí vyplývá, ostatně to žalobce ani v žalobě nezpochybnil, že Česká pošta odpovídala na reklamaci ze dne 22.1.2015 tak, že v databázi průkazu žalobce jako příjemce bylo ověřeno, že **předložený průkaz příjemce opravňuje L.S. k přijímání poštovních zásilek a poukázaných částek s výjimkou zásilek určených do vlastních rukou výhradně jen adresáta, tj. přesně jak to vyplývá z čl. 18 odst. 1 poštovních podmínek** týkajících se dodání zásilky do vlastních rukou, kdy v rámci této doplňkové služby Česká pošta jako doručující orgán dodá poštovní zásilku jednak pokud je adresátem fyzická osoba, jen adresátovi, zmocněnci adresáta (s poukazem na čl. 23 odst. 4 poštovních podmínek), zákonnému zástupci adresáta nebo zmocněnci zákonného zástupce adresáta, přičemž dle čl. 23 odst. 4 poštovních podmínek za zmocněnce adresáta, který je fyzickou osobou, se považuje fyzická osoba, která prokáže, že je osobou, kterou adresát v hodnověrném písemném prohlášení převzetí poštovní zásilky zmocnil. Zároveň žalovaný na www stránkách České pošty ověřil, že pošta vydává pro žadatele – fyzické a právnické osoby doklad, který opravňuje k přijímání zásilek (mimo zásilek určených do vlastních rukou výhradně jen adresáta) jinou fyzickou osobu než adresáta. Tento „**průkaz příjemce**“ platí v rámci celé České republiky po dobu určenou žadatelem, avšak max. 3 roky. Uvedené závěry týkající se existence zmíněného průkazu plné moci, které uvedl žalovaný v žalovaném rozhodnutí, žalobce ani v žalobě nezpochybnil, když však na rozdíl od žalovaného, jenž považoval tento způsob doručení předvolání zmíněnému zmocněnci za zákonný, **považoval tento postup za takový, který je v rozporu s veřejnoprávními předpisy, se správním řádem, zejm. s ust. § 20 odst. 2 správního řádu.** Mezi účastníky zároveň není sporné, že uvedené písemnosti měly být doručovány v souladu se správním řádem do vlastních rukou žalobce jako adresáta, ostatně to vyplývá i z platné právní úpravy (§ 59 správního řádu). **Argumentace žalobce však správná není.**

Jedinou stěžejní a mezi účastníky spornou otázkou je, zda v dané věci byly uvedené písemnosti doručované do vlastních rukou doručeny v souladu s platnou právní úpravou, s právními účinky související se správním způsobem jejich doručování dle zákona. Žalobce tvrdí, že s ust. § 19 odst. 2 správního řádu vyplývá, že pro takové právně účinné doručení je třeba, aby buď byla písemnost doručena přímo žalobci, nebo tomu, koho adresát k přijetí písemnosti zmocnil písemnou plnou mocí s úředně ověřeným podpisem, přičemž *„úřední ověření podpisu na plné moci není třeba pouze v případě, pokud by byla plná moc udělena před doručujícím orgánem ve smyslu ust. § 19 odst. 1, věta první správního řádu, tj. Magistrátem města Pardubic, což však v daném případě učiněno nebylo“.* Žalobce se mýlí právě ve výše citované části. Je pravdou, že úřední ověření podpisu na plné moci není třeba jen v případě, pokud byla plná moc udělena před doručujícím orgánem ve smyslu ust. § 19 odst. 1, věta první správního řádu (potud je jeho závěr správný), avšak **žalobce je nesprávně přesvědčen o tom, že plná moc by musela být udělena před Magistrátem města Pardubic jako doručujícím orgánem ve smyslu ust. § 19 odst. 1, věty první správního řádu.** V tom se žalobce mýlí. Tímto doručujícím orgánem totiž nemusel být jen Magistrát města Pardubic, ale **doručujícím orgánem v dané věci mohla být i Česká pošta (§ 19 odst. 2 správního řádu), před kterou byla žádost o vydání průkazu zmocněnce podepsána** (žalobce v průběhu správního řízení a ani v žalobě netvrdil, že by se tak nestalo),

tato skutečnost vyplývá z poštovních podmínek (bez tohoto podpisu by průkaz zmocnění Česká pošta nevydala), **a proto k účinnému doručení nebylo třeba úředně ověřeného podpisu.** Soud proto dospěl k závěru, že **L.S. byla oprávněna převzít za žalobce jemu adresovanou poštovní zásilku obsahující uvedené písemnosti, žalobce byl tedy tak řádně předvolán k ústnímu jednání a nemohl být krácen na žádných svých procesních právech, jak tvrdí v žalobě.** Ostatně ke stejnému závěru dospěl i Krajský soud v Ostravě v obdobném případě rozsudkem ze dne 17.2.2012, č.j. 58A 54/2011-36, přičemž kasační stížnost proti tomuto rozsudku **Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 18.4.2013, č.j. 4As 91/2012-27 zamítl.**

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji **krajský soud zamítnout** (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 15. března 2016

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová